

Sygn. akt VIII C 20/16

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko F. W.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. nie nadaje wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 20/16

UZASADNIENIE

W dniu 28 października 2015 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu F. W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 10.000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 29 czerwca 2012 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A., będącym poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A., umowy pożyczki gotówkowej. Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na rażące naruszenie jej postanowień przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty. Pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu go klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W dniu 4 marca 2015 roku na podstawie umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej. Jednocześnie powód wskazał, że niniejszym powództwem dochodzi wyłącznie części wierzytelności.

W dniu 16 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwem złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Na rozprawie w dniu 17 maja 2016 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 czerwca 2012 roku pozwany F. W. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), na mocy której, bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 58.085,50 zł. Kwotę kredytu wraz z odsetkami pozwany zobowiązał się spłacić do dnia 19 czerwca 2018 roku w miesięcznych ratach po 1.459,46 zł każda (przy czym pierwsza rata wyrównawcza nie wyższa niż 1.104,49 zł), płatnych do 19-go dnia każdego miesiąca.

Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacał rat kredytu w terminie, na skutek czego pierwotny wierzyciel sporządził w dniu 17 stycznia 2013 roku oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, wskazując że dotyczy ono umowy kredytowej nr (...) z dnia 29.06.2012 roku.

(kserokopia umowy pożyczki k. 55-56, kserokopia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy k. 57, okoliczności bezsporne)

W dniu 4 marca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. zawarła z powodem (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności. Umowa ta została następnie aneksowana w dniu 20 marca 2015 roku.

W załączniku do aneksu do umowy przelewu wierzytelności wskazano, że zadłużenie pozwanego F. W. wynosi łącznie 81.733,24 zł. (kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku k. 22-25, kserokopia aneksu z dnia 20 marca 2015 roku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku k. 26-27, kserokopia załącznika k. 28-30, okoliczności bezsporne)

W dniu 28 października 2015 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że na dzień 28 października 2015 roku w księgach tych widnieje wierzytelność wobec dłużnika F. W.. Zobowiązanie dłużnika wynika z umowy nr (...) zawartej dnia 29 czerwca 2012 roku z (...) Bank SA. Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 86.310,09 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 50)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Wierzytelności Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego F. W. wynikająca z zawartej przez pozwanego z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. w dniu 29 czerwca 2012 roku umowy kredytu gotówkowego nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W., wobec nie wykazania – poprzez złożenie stosownej umowy cesji – że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) Bank S.A. w W..

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi również wystawione przez pierwotnego wierzyciela zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności, jak również wystawione przez powoda wezwanie do zapłaty, które to dokumenty same w sobie oczywiście nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na zawarcie umowy cesji. Są to tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że ich wystawca złożył oświadczenie nimi objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa omawianego zawiadomienia oraz wezwania bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi także wystawiony przez powoda wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Należy bowiem zauważyć, że dokument ten nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi.

W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny oceniał część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzytelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu

art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie. Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że strona powodowa nie udowodniła również samego żądania pozwu. Uzasadniając roszczenie powód przedstawił wyłącznie umowę kredytu z dnia 29 czerwca 2012 roku, która jednak opiewała na inną kwotę niż dochodzona przedmiotowym powództwem, co uniemożliwia weryfikację twierdzeń powoda. Te ostatnie są przy tym zupełnie nieprecyzyjne w zakresie sposobu wyliczenia dochodzonego zadłużenia, w szczególności nie wiadomym jest jaka była początkowa data powstania zaległości w spłacie, od której naliczone zostały odsetki karne, w jakim okresie te zostały wyliczone. Wątpliwości w tym zakresie nie rozwiewa również załączone przez powoda oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu i w jego treści bowiem widnieją zupełnie inne kwoty, aniżeli dochodzone w niniejszej sprawie. Z przyczyn, o których była mowa wyżej, zasadności powództwa nie dowodzi również wystawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości, odstępując od nadania wyrokowi rygorowi natychmiastowej wykonalności.